

Sygn. akt IV U 302/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Jacek Witkowski

Protokolant	st. sekr. sądowy Marta Żuk
-------------	----------------------------

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2013r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania J. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 19 lutego 2013 r. (Nr (...))

w sprawie J. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy

oddala odwołanie.

Sygn. akt IV U 302/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lutego 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na podstawie art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) odmówił ubezpieczonej J. S. przyznania prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy, albowiem komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 8.02.2013 r. nie stwierdziła u wnioskodawczynie całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Od decyzji tej odwołanie złożyła ubezpieczona J. S., która wносиła o jej zmianę twierdząc, że schorzenia ortopedyczne będące następstwem wypadku w drodze do pracy uniemożliwiają wykonywanie jakiejkolwiek pracy, a ponadto twierdziła, że dotychczasowe schorzenia uniemożliwiają jej przeprowadzenie operacji wola wieloguzowatego tarczycy.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie powołując się na orzeczenie komisji lekarskiej ZUS.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczona J. S., ur. (...), jest uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy od 20.03.1990 r. na stałe. W dniu 30.11.2012 r. ubezpieczona złożyła wniosek do pozwanego Oddziału ZUS o skierowanie jej na badanie przez lekarza orzecznika ZUS w związku z pogorszeniem się stanu zdrowia.

W toku postępowania orzeczniczego komisja lekarska ZUS rozpoznała u wnioskodawczyni: przebyte złamanie szyjki kości udowej prawej w 1988 r. po leczeniu operacyjnym, wygojone ze skróceniem kończyny, aktualnie z obecnością zmian zwyrodnieniowych stawu biodrowego, ograniczenie jego ruchomości, skoliozę piersiową z garbem żebrowym uwypuklonym w stronę prawą, nadciśnienie tętnicze, napady padaczkowe w wywiadzie, wole tarczycy w eutyreozie bez leków i polineuropatię o niejawnej etiologii (k. 26 – 28 akt lek.). W ocenie komisji lekarskiej ZUS schorzenia będące następstwem wypadku w drodze do pracy nie dają podstaw o orzeczenia całkowitej niezdolności do pracy. Orzeczenie to stało się podstawą do wydania zaskarżonej decyzji z 19.02.2013 r. (k. 215 a.r.).

W toku postępowania odwoławczego sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy ortopedy i neurologa. Biegli wymienionych specjalności po przebadaniu wnioskodawczyni oraz po zaznajomieniu się z dokumentacją medyczną z jej dotychczasowego leczenia zdiagnozowali u niej następujące schorzenia: zaawansowane zmiany zwyrodnieniowe pourazowe stawu biodrowego prawego ze znacznego stopnia ograniczeniem ruchomości stawu ze skróceniem kończyny i dysfunkcją chodu, skoliozę prawostronną kręgosłupa piersiowego z wytworzeniem garbu żebrowego z przewlekłym zespołem bólowym, polineuropatię przewlekłą o niejasnej etiologii i padaczkę w wywiadzie (k. 10 a.s.). Zdaniem biegłych schorzenia te powodują częściową niezdolność do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy i całkowitą niezdolność do pracy z ogólnego stanu zdrowia. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, iż częściowa niezdolność do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy spowodowana jest urazem szyjki kości udowej prawej leczonej operacyjnie i skróceniem kończyny o około 3 cm z następowymi zaawansowanymi obecnie zmianami zwyrodnieniowymi i dysfunkcją chodu. W dalszej części uzasadnienia biegli stwierdzili, że opiniowana ze skoliozą młodzieńczą kręgosłupa piersiowego z wytworzeniem garbu kostnego z nasilonymi dolegliwościami bólowymi oraz rozpoznaną w 2008r. polineuropatią o niejasnej etiologii skutkuje całkowitą niezdolnością do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Na rozprawie ubezpieczona oświadczyła, że ma uwagi do opinii biegłych, to jest do faktu, że ortopeda nie zmierzył jej krótszej kończyny. Twierdziła, że ma nowe badania których nie mogła przedstawić biegłym, bo ich wówczas nie posiadała. Jednakże na rozprawie nie zgłaszała wniosków dowodowych (k. 19 a.s.).

W ocenie Sądu Okręgowego opinia biegłego ortopedy i neurologa jest wiarygodnym i miarodajnym dowodem stanu zdrowia ubezpieczonej. Biegli przede wszystkim opierali się na dokumentacji medycznej, którą mieli w dacie badania. Na podstawie tej dokumentacji biegli stwierdzili jako trwałe skutek skrócenie kończyny u ubezpieczonej. Ponadto z opinii tej wynika, że inne schorzenia które zostały rozpoznane tj. skolioza prawostronna kręgosłupa piersiowego jak i polineuropatia nie mają związku z wypadkiem jakiego uległa ubezpieczona, albowiem skolioza ma charakter schorzenia powstałego we wczesnej młodości, zaś polineuropatia o niejasnej etiologii i stwierdzona została w 2008 r. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie jest uprawnienie do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy i tylko w tym zakresie Sąd dokonuje oceny prawidłowości wydanej decyzji. Ubezpieczona nie podważyła opinii w zakresie merytorycznym, zarzucając jedynie fakt, iż lekarz nie przeprowadził badania długości kończyny. Ubezpieczona nie przedłożyła nowych dokumentów medycznych, które wskazywałyby na pogorszenie stanu zdrowia, ograniczając się do stwierdzenia, że takie dokumenty posiada.

Konkludując Sąd Okręgowy uznał, iż w dacie wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczona była w dalszym ciągu trwale częściowo niezdolna do pracy w związku z wypadkiem w drodze do pracy. W tej sytuacji sąd przyjął że decyzja jest prawidłowa i odpowiadająca wymogom art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadku przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) w związku z art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.)

W związku z tym Sąd z mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.